

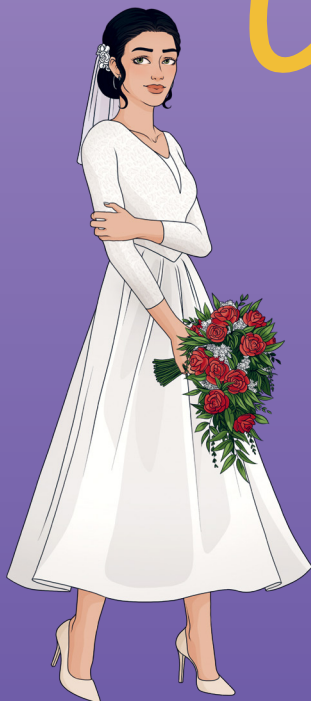
AUTORKA #1 NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

TESSA BAILEY

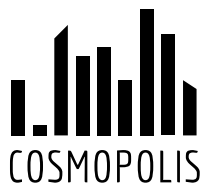
Nikdy tvá

TikTok
HIT

COSMOPOLIS

Nikdy
tvá

TESSA BAILEY

Přeložila Marie Frydrychová

UNFORTUNATELY YOURS copyright © 2023 by Tessa Bailey

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Marie Frydrychová, 2025

Cover illustration © Jasmína Tomková, 2025

ISBN 978-80-271-1247-0

Kapitola 1

Kam až paměť Augusta Gatese sahala, jeho pták vždycky všecko zkazil.

V sedmé třídě se mu postavil při slavnostním nástupu mužstva na hřišti před utkáním v americkém fotbale za jáсотu a skandování fanoušků z celé školy. V těsných kalhotách to bylo docela dobře vidět. Jako by v nich měl dřevěný špalík. Spolužáci mu před učiteli nemohli říkat oblíbenou přezdívkou Woody podle figurky z *Příběhu hraček*, tak místo toho vymysleli oslovení Tom Hanks (jehož hlasem Woody údajně mluvil). Toho přízviska se nezbavil ani po celou dobu studia na střední. Dodnes mu stačí pouhá zmínka o *Příběhu hraček*, a hned se v něm všechno sevře.

Spolehni se na svůj instinkt, synku.

To mu vždycky opakoval otec mariňák s hodností velitele. Pokud šlo o rady do života, vlastně mu žádné jiné ani nedal. Všechno ostatní byly přímé rozkazy. Problém spočíval v tom, že August při své povaze potřeboval právě spíš rady. Pokud možno přesné, včetně nákresu. Nepatřil k lidem, kteří všechno pochopí hned napoprvé nebo udělají všechno správně na první pokus. Což bylo patrně důvodem, proč zaměňoval svůj „instinkt“ za reakce svého ptáka.

Přeloženo do normální řeči, otcovu radu chápal doslova takto: *Spolehni se na svého ptáka, synku.*

Aby si náhodou nezačal svůj neposedný klacek v kalhotách upravovat, raději srovnal skleničku na stříbrném podnose, který za pár vteřin odnesou ke stolu porotců. Ti tři nafoukaní supersnobové momentálně váleli na jazyku vzorek cabernetu, který přihlásil do vinařské soutěže Bukety začátečníků další místní vinař. V hledišti se elitní skupinka obyvatel Napa Valley ve skládacích kempových křesílkách naklonila jako jeden muž, aby si vyslechla kritiku z úst zejména jednoho člena poroty.

Natalie Vosové.

Dcery místního legendárního vinaře.

Dědičky rodinného vinařství a také hlavní příčiny, proč August vždycky ztratil hlavu jako naprostý pitomec.

August sledoval, jak se svými plnými rty dotkla okraje sklenice. Dnes použila rtěnku zvláštní barvy šťavnaté švestky. Skvěle jí ladila s hedvábnou blůzičkou, kterou nosila zakasanou v kožené sukni – přísahal by bohu, že strukturu té kůže cítí ve svých dlaních. Představoval si, jak konečky prstů přejíždí Natalii po holých nohách, aby jí sundal lodičky s jehlovými podpatky. Nikoli poprvé – spíš s železnou pravidelností – se tloukl do hlavy a nadával si za to, jak tenkrát podělal šanci dostat Natalii Vosovou do postele. Teď už by se ho nedotkla ani drátem přes skafandr a nijak se tím netajila – opakovala mu to snad tisíckrát.

A růžově nevypadaly ani jeho šance na vítězství ve vinařské soutěži.

Nejen proto, že on a Natalie Vosová byli nepřátelé, ale i z toho důvodu, že jeho víno bylo hnusné, asi jako kdyby člověk při jediném doušku olízl obrovské zpocené oslí koule. Všichni to věděli. K čertu, věděl to i August! Nicméně ta jediná, která ho mohla volat k zodpovědnosti, se zrovna chystala přednést ctěnému občanstvu svůj verdikt.

„Barva je sytá, i když trochu světlá. Vpředu tabákové tóny. Citrusový dozvuk. Téměř by se dal označit za octovitost, ale...“ Zvedla sklenku ke slunci a víno si prohlížela proti světlu. „Celkově velmi příjemné. Obdivuhodné na vinařství, které existuje pouhé dva roky.“

Obecenstvo pochvalně zamručelo a ozval se nesmělý potlesk.

Vinař porotě poděkoval. Dokonce se při přebírání skleničky Natalii přímo uklonil a August se neubráníl tomu, aby obrátil oči v sloup. Naneštěstí si toho Natalie všimla a zvedla dokonalé černé obočí, čímž dala Augustovi jako princezna kynoucí svému poddanému bez kapky modré krve pokyn, aby přistoupil ke stolu porotců se svým vzorkem. Neodpovídalo to vlastně do puntíku jejich rolím?

August na prosluněnou lázeňskou terasu u pětihvězdičkového resortu vůbec nepatřil. A už vůbec ne do tohoto sobotního odpoledne, kdy s vínem na stříbrném podnose krácel k porotě složené z bohatých rádoby znalců s ptačími mozečky, kteří důležitost vína přeceňovali až do takové míry, že to působilo komicky. Do snobsky sofistikované Svaté Heleny v údolí Napa zkrátka nezapadal. Nebyl stavěný ani na to, aby vybral v obchodě s ovocem nejlepší hrozen, natož aby okopával vinohrad a pěstoval révu vhodnou k výrobě vlastního vína. Navíc začínal úplně od nuly.

Snažil jsem se, Sammy.

Do háje, fakt se snažil ze všech sil. V téhle vinařské soutěži se dá vyhrát první cena v podobě deseti tisíc dolarů a tyhle peníze byly Augustovou poslední nadějí. Bez nich nemá šanci dotáhnout svou bojovou operaci do zdárného konce. Dostat druhou šanci, rozhodně by si dával mnohem větší pozor při fermentaci. Učil se za pochodu, a tak dost krutě přišel i na to, že heslo „hod' to tam a vyprdni se na to“ se na výrobu vína setsakra nehodí. Spíš naopak. Víno bylo nutné neustále ochutnávat, upravovat a udržovat

vyváženost, aby nakonec nezksyslo. Kdyby dostal ještě jednu příležitost, v příští sezoně by si možná vedl líp.

Na to potřeboval peníze. Za daných okolností měl ovšem větší šanci sbalit Natalii a dostat ji do postele než vyhrát tuhle soutěž. O vítězství si mohl nechat leda tak zdát, protože... jeho víno bylo zkrátka k zblití. Bude mít kliku, pokud se porotcům vůbec podaří ho poválet tři vteřiny po patře, natož aby ho prohlásili vítěze. Jenže August zkusí vytrvat až do hořkého konce, aby se nikdy nemusel ohlížet do minulosti a nevrvalo mu hlavou, jestli nemohl udělat víc, aby tenhle sen z druhé ruky proměnil ve skutečnost.

August přirážoval ke stolu poroty a postavil vzorky vína před Natalii s daleko menší okázalostí než jeho soupeři, odfrkl si a udělal krok vzad. Založil si ruce na hrudi. Zíral přímo do očí zosobněnému pohrdání, ovšem ty oči byly nejkrásnější, jaké kdy viděl, což jednoho vytočí. Měly zvláště zlatavou barvu whisky lemovanou tmavší hnědou. Pořád ještě si pamatoval na okamžik, kdy se v těch očích původní výraz *Skočme na to, zlato* změnil na finální *Už konečně vypij ten druják a vypadni*.

Čarodějka.

To byla její parketa. Ne jeho. S výškou sto osmaosmdesáti centimetrů a tělem vypracovaným do bitev svého minulého života u elitních jednotek SEAL amerického námořnictva zapadal do tohoto kraje asi stejně jako Rambo na charitativní trh s buchtami a bábovkami. Účastníci soutěže byli požádáni, aby si oblékli jednotná trička, jenže Augustovi žádné nesesedlo, a tak si to, které vyfasoval, částečně nacpal do zadní kapsy džínů, takže mu kus čouhal ven. Třeba ho využije jako hadr, až budou porotci jeho víno plivat.

„August Gates, Zelnickův sklep,“ ohlásila Natalie uhlazeně a rozdala skleničky svým kolegům porotcům. Navenek vypadala

chladně jako vždy, dávala na odiv suverénní newyorské vystupování, ale všiml si, jak se jí zrychlil dech, když se odhodlávala tu zjevnou břечku vypít. Ze všech tří porotců byla Natalie jediná, kdo věděl, co přijde, protože jeho víno už jednou ochutnala – a pohotově ho tehdy zkritizovala, že chutná jako ďáblový chcanky. Stalo se tak ve stejný den, který vešel do dějin tím, že podělal svou jedinou šanci propotit prostěradla lože samotné princezny Vosové.

Od onoho neblaze proslulého večera byl jejich vztah vyloženě nepřátelský. Když se náhodou potkali na Grapevine Way nebo na nějaké místní vinařské akci, s oblibou se nenápadně poškrábala na čele a August obyčejně vyzvídal, kolik skleniček vína stačila od devíti hodin ráno vyzunknout.

Teoreticky ji nenáviděl. A bylo to vzájemné.

Jenže, krucinál, *doopravdy* ji nenávidět, to nějak nedokázal. To teda vůbec.

Všechno se tak vrátilo k Augustově prvotní chybě, že jako mladý zaměňoval instinkt za reakce svého ptáka.

A držel se tudíž otcovské rady, kterou si vyložil jako *Spolehni se na svého ptáka, synku*.

Právě tahle část jeho těla mohla být klidně s Natalií Vosovou spojena sňatkem. A k tomu šesti dětmi a domem na venkově nedaleko Vídně, přičemž všichni by měli stejné kalhoty s laclem přешitě ze závěsů à la muzikál *Za zvuků hudby*. Kdyby měla všechna Augustova rozhodnutí záviset na tom mozku umístěném trochu níž, za ten večer, kdy se poprvé pohádali, by se omluvil a požádal by o další šanci poskytnout jí obrovský orgasmický zážitek. Jenže teď bylo pozdě. Neměl na vybranou a musel jí oplatit opovržení, které mu dávala najevo, protože jeho mozek umístěný ve vyšších patrech těla věděl až moc dobře, proč by jejich vztah nikdy nepřezřel jedinou společnou noc.

Natalie Vosová měla výsadní postavení – o penězích ani nemluvě – a uhlazenost vyšších vrstev z ní přímo čísel.

August byl ve svých pětatřiceti švorc, chudší než kostelní myš.

Celé své životní úspory nacpal do otevření vinného sklepa, ovšem bez sebemenší zkušenosti nebo pomoci zvenčí, takže prohra v této soutěži bude pro Zelnickův sklep znamenat rozsudek smrti.

August napnul všechny svaly v hrudníku, jako by byl připoután na nosítka, ale slavné budoucí dědičce rodinného vinařství se stále díval zpřímá do očí. Jeho křečovitý postoj musel být jasně patrný v jeho výrazu, protože Nataliin prohnáný úsměšek pomalu tál, až se na něj nakonec zamračila. Naklonila se a špitla jeho směrem poznámku určenou jen pro jeho uši: „Co je to s tebou? Chybí ti pořádný souboj v ringu? Vinařská obdoba WrestleMania?“

„Souboj v ringu nebo obdobu WrestleMania bych si nenechal ujít ani za nic.“ Odfrkl. „Tak už to víno ochutnej a přirovnej ho ke smradlavý hromadě odpadků, ať to máme za sebou, princezno.“

„Vlastně jsem to chtěla přirovnat k něčemu jako... jo, močůvka.“ Lehce zavrtěla hlavou. „Počkej, vážně, co se děje? Dnes z tebe vyzařuje ještě víc debilní energie než obvykle.“

Povzdech si a pohlédl na řady napjatých diváků, oblečených buď v tenisové bílé, nebo v pohodlných oděvech na volný čas, které patrně stály víc než jeho auto. „Asi jsem uvízl v jednom dílu seriálu *Boj o moc*.“ Je načase přepnout program, nemá na vybranou. „No tak do toho, Natalie. Nešetři mě.“

Nad skleničkou s jeho vínem nakrčila nos. „To rozhodně nemám v plánu.“

August se ironicky zasmál. „Fakt smůla, že se nerozdávají ceny za nejostřejší tesáky. Byla bys jasná vítězka.“

„Ty mě přirovnáváš k upírce? No, je fakt, že bych se snad možná radši napila krve než toho tvýho patoku.“

„Kopni do sebe celou skleničku a vůbec to nekoštuj, přesně tak, jak to děláš normálně.“

Opravdu jí v očích spatřil záblesk ublíženého výrazu? Byla to jen chvílička, než ho stačila zamaskovat.

Ne, určitě se spletl. „Ty jsi fakticky...“ osopila se na něj.

„Můžeme, slečno Vosová?“ přerušil ji jeden z porotců, stříbrovlasý padesátník, který psal pro časopis *Wine Enthusiast*, takže byl do vína celý žhavý.

„A-ano,“ zakoktala se. Zatřásla hlavou, vzpamatovala se a znovu se opřela a zaujala svůj someliérský výraz a postoj. Přejížděla prsty po stopce sklenky s Augustovým nejnovějším cabernetem. Zamračeně tekutinu rozvířila po směru hodinových ručiček a sklenku zvedla k nosu, aby nasála buket. Ostatní porotci se už rozkašlali a vyměňovali si zmatené pohledy. Není možné, že jim někdo omylem nalil do sklenic ocet?

Ochutnávané víno v téměř dokonalé souhře okamžitě plivali do stříbrných kyblíčků určených k tomu účelu.

Ovšem Natalie byla jednoznačně odhodlaná vydržet co nejdéle. Zbrunátněla, slzely jí oči.

Jenže k jeho naprostému údivu doušek vína skutečně polkla a vzápětí zalapala po dechu.

„Mám takový pocit...“ začal jeden, viditelně otřesený porotce. Dav lidí za Augustem zašuměl. „... že se vám bohužel v průběhu výrobního procesu něco pokazilo.“

„Ano...“ Druhý porotce se smál do dlaně. „Nebo jste snad vynechal celý jeden krok?“

Řady lidí za Augustem se už pochechtávaly a Natalie k nim zablýla pohledem. Otevřela pusou, aby něco řekla, ale znovu ji zavřela. Za normálních okolností by ho neváhala srazit nemilosrdně na kolena, tak co má tohle znamenat? Lituje ho? Zrovna teď? Když

on tak hrozně potřebuje odejít aspoň se slabým nádechem hrdo-
ti? Teď na něj bude milá?

Tak to tedy ne! Nic takového August nedopustí.

Tahle rozmazlená holka, kterou čeká bohatství ze svěřenského fondu, ho rozhodně šetřit nebude! On, August, byl v bojových akcích svědkem strašných věcí. Takových, které si tihle snobové s dokonale zastříženými trávníky neumějí představit ani v těch nejdivočejších snech. Skákal padákem z letadel do naprosté tmy. Přežíval dlouhé týdny v poušti a živil se jen svou tvrdohlavostí. Utrpěl zranění, které stále bolestně pociťoval, jako by neuplynul ani jediný den.

A přesto neumíš udělat slušný víno.

Zklamal Sama. To se rovnalo zradě.

Zase.

A to ho ranilo zatraceně víc než odsudek téhle zbohatlické dívky pronesený před lidmi z naprosto jiných společenských vrstev, které on už po dnešku nikdy neuvidí. Vlastně potřeboval, aby ho Natalie konečně pořádně setřela, aby jí dal najevo, jak je mu její názor šumafuk. Spíš ho trápila vlastní neschopnost uskutečnit sen svého nejlepšího přítele. To bolelo. Ne její verdikt.

August se opřel rukama o stůl poroty a naklonil se. Neviděl nic než překrásnou černovlásku, která se mu zjevovala ve snech, a upřel zrak do jejích zlatavých očí, nyní vytřeštěných zděšením z jeho drzosti. „Nečekáš snad na úplatek, že? To se na takovou dámu z urozené rodiny Vosových nehodí.“ Zamrkal na ni a přiblížil se k ní tak, aby ho slyšela jen ona. Záměrně nasadil hluboký hlas. „Pokud ovšem nedoufáš v nějaký jiný typ úplatku, princezničko, protože to by se zařídit dalo.“

Vychrstla mu víno do tváře.

Podruhé.

Upřímně řečeno se jí ani nemohl divit.

Kvůli svému neúspěchu měl vztek a Natalie představovala příhodný terč. Jenže on se nemínil omlouvat. K čemu by to bylo dobré? Tak jako tak ho nenávidí a on zkrátka našel způsob, jak v ní tu nenávist ještě přikrmit. Nejideálnější omluvou by bylo odjet z města – a přesně to měl v plánu. Momentálně mu nic jiného nezbývalo.

August prudce odstrčil stůl, kapající víno z rašícího strniště si otřel rukávem a vyřítil se přes trávník k parkovišti. Neúspěch ho bolel asi jako trn zaražený přesně doprostřed hrudi. Než došel k autu, zaslechl, jak na něj volá známý hlas. Natalie. Cože? Opravdu po všech těch kecech a urážkách na její adresu *za ním ještě jde?*

„Počkej!“

Čekal něco jako pohled do dlouhé hlavně dvanáctky brokovnice. Prudce se otočil na patě a ostražitě sledoval, jak se k němu ta úchvatná čarodějka blíží. Proč se ho zmocnilo směšné nutkání vyrazit co nejrychleji zpátky směrem k ní a zastavit ji polibkem? Kdyby se o to pokusil... ty bláho, dala by mu pěstí, až by mu zlomila čelist. Jenže pánbů mu pomáhej, jeho pták – tedy instinkt – trval na tom, že to je jediná správná věc. „Co je? Máš snad ještě něco, co bys mi ráda chrstla do ksichtu?“

„Spíš mě svrbí pěst. A možná bych ti vrazila kudlu do zad. Ale...“ Trhla ramenem a najednou to vypadalo, jako když hledá slova. „Heleď, nejsme kamarádi, Auguste. Což chápu. Nad tvým vínem jsem ohrnovala nos už tenkrát, když to vypadalo, že spolu skončíme v posteli, a ty mnou od té doby pohrdáš. Ráda bych si ale vyjasnila jednu věc, kterou jsi mi řekl. Naznačovals, že jsem díky tomu, z jaké rodiny pocházím, nějak nadřazená? To se šeredně pleteš.“ Přiblížila se k němu o další krok, takže už se jí podpatky nebořily do trávy – našly bezpečnou oporu na asfaltu parkoviště. „*Vůbec nic o mně nevíš.*“

Uchechtl se. „Tak do toho. Povědej. Jsem jedno ucho. Jaké máš bolístky? Co tě trápí, urozená princezno?“

Vrhla po něm šíravý pohled. „Netvrdila jsem nic o bolístkách a trápení. Ale svým příjmením se zrovna nechlubím a nevyužívám ho ve svůj prospěch, jak ses snažil naznačit. Ve Svaté Heleně jsem teprve pár měsíců. A v New Yorku, kde jsem předtím žila, příjmení Vos neznamená vůbec nic.“

August se opřel o kapotu svého auta a založil si ruce. „Vsadím se ovšem, že hodně znamenají peníze, které s tím příjmením jdou ruku v ruce.“

Sjela Augusta pohledem. Zvláštním. Jako by mu chtěla naznačit, že je fakt vedle jak ta jedle – a to se mu ani za mák nezamlouvalo. V téhle ženě se přece nemohl zmýlit! Takovou myšlenku odmítal připustit hlavně proto, že momentálně bylo moc pozdě, aby nějak zvrátil to, co udělal. Vždycky mu vrtalo hlavou, co tehdy s Natalií Vosovou zvoral. Ale přinejmenším aspoň mohl odejít z této své životní etapy středem s vědomím, že pro Sama udělal, co bylo v jeho silách. Na víc neměl.

„Napadlo tě vůbec někdy mě docela obyčejně poznat? Nebo šlo jenom o...“ Na okamžik zalétla pohledem k jeho poklopci, pak od něj oči odtrhla, ale stačilo to, aby si připadal jako tehdy na střední na hřišti před zápasem, když na tribunách skandovala celá škola, a on se ze všech sil snažil, aby nebyl vzrušený. „Myslíš jenom o sex?“

Co jí na to měl sakra říct?

Že jí tehdy na tý pitomý ochutnávce vín z Napa Valley spatřil přes celý sál a okamžitě měl dojem, jako by ho růžolící andělíček s dětskou tvářičkou trefil svým šípem přímo do srdce? Že se mu začaly toho večera poprvé v životě potit dlaně kvůli nějaké ženě? Už se viděl na vídeňském venkově s piknikovým košíkem v jedné

a kytarou ve druhé ruce. Bože, byla tak překrásná a zajímavá a set-sakra skvělá. Kde se před ním celý život schovávala?

Ale pak se najednou všechno zvrtilo. Jeho zatracená pýcha tehdy vstoupila do cesty... čemu vlastně? Co by se asi stalo, kdyby zkrátka přijal její opovržení nad svým vínem, nechal si ho stékat po bradě a pohnul se dál? Kdyby se neurážel a nepřirovnával její kritiku k pohrdání sny svého nejlepšího přítele? A mělo vůbec cenu lámat si zrovna teď hlavu takovýma blbostma?

Ne.

Došel mu kapitál. Vinařství v jeho rukách byla naprostá katastrofa. Jeho příklad sloužil k obveselení obyvatel Svaté Heleny, a navíc kvůli tomu vlácel bahnem jméno svého nejlepšího přítele.

Čas vypadnout, kamaráde.

„Ach, Natalie.“ Plácl se do hrudi. „Zjevně jsem tě chtěl radostně roztočit na vršku kopce ve Vídni, zatímco by kolem nás radostně dováděly naše děti v šatičkách přešitých z kartounových závěsů. Copak jsi to nepochopila? Narážím na muzikál *Za zvuků hudby!*“

Několikrát zamrkala a najednou měla tvář bez výrazu. Znovu ustoupila na trávu. August musel zatnout ruce v pěst, aby se ovládl a nepokusil se ji třeba obejmout.

„No,“ vymáčkla ze sebe poněkud ochraptěle. *Krucinál.* „V tom případě si užij doma krásný večer, podívej se na starý dobrý muzikál ve svém útulném hnízdečku, které je plné kryš ze stoky. Je vidět, že se o ně dobře staráš.“

„Zanedlouho už to můj domov nebude.“ Mávl rukou k párty stanu za nimi, kde byla ochutnávka vín v plném proudu, porotci se fotografovali s lidmi z obecenstva a číšníci jim přinášeli další a další sklenky na stříbrných podnosech. „Tenhle košť není nic pro mě. Jdu o dům dál.“

Rozesmála se, jako by si dělal legraci, a pak trochu vystřízlivěla, když se na ni místo odpovědi jen díval. „Páni, ty teda fakticky nedokážeš přijmout ani trochu konstruktivní kritiky, co?“

August se pohrdavě zašklebil. „Takže o to šlo? O konstruktivní kritiku?“

„Myslela jsem, že ve speciálních jednotkách amerického námořnictva jsou tvrdí chlapi. Chceš mi nakukat, že tě nějaká výroba vína srazí na kolena?“

„Nemám hezky tučné konto v bance jako někteří obyvatelé tohoto města. Pokud bys snad mou narážku nepochopila, mluvím o tobě.“

Kupodivu ji to rozesmálo. Na chvíli se odmlčela a pak řekla: „Tos mi to teda pěkně nandal, Auguste. Gratuluju.“ Prudce se obrátila na jehlovém podpatku a chvátala pryč. Kožená sukně se jí rozhýbala ze strany na stranu. Jako v nejkrutějším filmovém záběru loučení na světě. „A upřímnou soustrast dalšímu městu, kam se vrtneš!“ křikla ještě přes rameno. „Obzvláště je mi líto tamních žen.“

„Tohle bys nikdy nevy pustila z pusy, kdyby sis pořád na něco nehrála a radši mě doprovodila domů.“ Z jakéhosi důvodu na něj každý její další krok působil skličujícím dojmem a stále víc se mu svíral žaludek. „Ještě není pozdě, Natalie.“

Zastavila se a on zatajil dech. Až do této chvíle si vůbec neuvědomoval, jak strašně po ní touží. Možná ji dokonce přímo potřebuje. Zdálo se, že se mu zastavila krev v žilách – nebo jako by mu v nich proudila podle Nataliiny reakce. „Máš pravdu, není pozdě,“ obrátila se k němu, kousala se do rtu a v očích měla tak zranitelný výraz, až ucítil knedlík v krku. *Už na ni nikdy nebudu zlý.* „Protože pozdě už *bylo,*“ uzavřela debatu a ukázala mu prostředníček. Její výraz se ve vteřině proměnil z bezbranného na pořádně jedovatý. „Táhni do horoucích pekel, Auguste Gatesi!“

Žaludek se mu obrátil naruby a najednou se nemohl ani nadechnout, natož aby odpověděl. Vymáčkl ze sebe jen: „Tak do pekel, jo? Tam to dobře znáš, vid’?“

„Jo!“ Ani se nenamáhala otáčet. „Tam jsem potkala tvou mámu. Říkala, že prej bude radši žít v pekle, než by pila tvoje víno.“

Když se vzdálila z doslechu, v hrudníku se mu otáčel obří navi-ják. Byla moc daleko, aby ho zaslechla přes hudbu, která na ochutnávce vína začala vyhrávat. A navíc byla příliš daleko na to, aby se jí mohl dotknout, tak proč ho doslova brněly prsty touhou? U Natalie měl momentálně menší než nulovou šanci – tedy zhruba stejnou jako uspět coby vinař. August se za ní dlouho díval, dokud nezmezela, pak zaklel, nastoupil do auta a vyrazil z parkoviště jako namydlený blesk. Snažil se nevnímat silný pocit, že za sebou nechává něco nedořešeného.

Kapitola 2

Natalie potmě tápala po příslušném knoflíku ovládnání zvuku přehrávače, aby na maximum zesílila symfonii deště a kvákání žab. Ano, Julian a Hallie se pokoušeli být potichu. Opravdu. Jenže když se rozvrže postel ve čtyři ráno, má to jediný důvod – a oni vrzali pořádně. Natalie si ještě navíc strčila hlavu pod polštář a zachumlala se do peřin. Uplatnila tak svou metodu *Uhodni hlavní město*. V okamžicích, kdy se bratr a jeho nová přítelkyně rozhodli pomilovat v pokoji na chodbě domku pro hosty, kde všichni tři bydleli na stejné chodbě, Natalie se pokoušela odvést svou pozornost tím, že vyjmenovávala hlavní města amerických států. Lepší než se trápit nevídanými představami.

Montgomery, Juneau, Phoenix...

Vrzy vrzy vrz.

No bezva.

Natalie se v posteli posadila a stáhla si z očí masku, v níž spala. Potřebovala se nějak vzpamatovat, protože se jí po víně točila hlava. Konec výmluv. Bylo načase do toho konečně šlápnout a jít si promluvit s matkou. Natalie už potrebovala z Napa Valley vypadnout. Lízala si staré rány přehnaně dlouho. Sice byla nesmírně šťastná, že si Julian konečně našel životní lásku, ovšem doprovodné zvuky jejich šťastného shledání poslouchat nemusela.

Shodila ze sebe peřinu a vstala. Okamžitě se uhodila o noční

stolek a převrhla prázdnou skleničku. Jednu ze čtyř, mimochodem – kdyby potřebovala další důkaz, že se z ní stává alkoholička. A to všechno jen proto, že se vyhýbá svým problémům.

Život se s velkým skřípotem zastavil a setrval v nehybnosti.

Podívala se z okna svého pokoje, odkud viděla na dům, v němž se narodila a kde momentálně bydlela její matka Corinne. A právě do tohoto domu má namířeno. Poprosit matku o peníze bude krutě nepříjemné, podobně jako když se na člověka sesypou stovky vos a začnou bodat. Jenže copak má na vybranou? Pokud se chce vrátit do New Yorku a otevřít si vlastní investiční společnost, potřebuje kapitál.

Matka jí to jistě nijak neulehčí. Určitě už čeká v křesle před krbem, kde praská oheň, krásně nastrojená, protože vycítila, že je Natalie nalomená a každou chvíli se přijde ponižovat. Po Nataliině návratu do Svaté Heleny se spolu sice párkrát viděly a setkání to byla příjemná, ale pro Corinne měla dcera už navždycky zůstat velkým zklamáním.

Natalie odhodila masku na spaní ke smutné čtveřici prázdných skleniček a odpočívala se do přilehlé koupelny. Za matkou by klidně mohla zajít hned poránu, ať to má brzy za sebou, ne? I kdyby Corinne její prosbu smetla ze stolu, bude mít ještě celý den k dobru a může lelkovat. A tohle je Napa Valley, takže se lelkování dá pojmout nanejvýš stylově. Podívá se, kde je nějaká ochutnávka vín, a okouzlí všechny přítomné. Udělá dojem na lidi, kteří nemají ani páru o tom, že byla odejita z newyorské investiční společnosti, kde byla dokonce partnerkou. Dopustila se totiž obrovské chyby. Udělala neskutečně šílenou botu a to nerozvážné rozhodnutí jí stálo... proboha... tučnou miliardu.

A lidi nevědí ještě další věc – totiž že dostala dost drsné kopačky od svého snoubence, který se za ni kvůli té nepovedené investici styděl natolik, že s ní odmítl jít k oltáři.

Takže vrátí-li se Natalie zpátky do New Yorku, bude tam jednoznačně persona non grata.

Ovšem ve Svaté Heleně si může užívat jako královna. Patří ke smetánce.

Popotáhla, svlékla si tričko na spaní a stoupla si pod horký proud ve sprše. A i když si myslela, že představa bratra provádějícího kopulační pohyby je dost nepříjemná, tak se vůbec nedala srovnávat s představou mnohem horší – vzpomínkou na Augusta Catese včera odpoledne v celé jeho býčí kráse.

Nemám hezky tučné konto v bance jako někteří obyvatelé tohoto města.

Kéž by.

Natalie si neměla na co stěžovat. Bydlela v překrásném domku pro hosty u vinohradu, prokristapána! Jenže momentálně už přes měsíc utrácela své úspory a s tím, co měla na účtu, by si nemohla otevřít ani stánek s limonádou, natož investiční firmu v New Yorku. Jistě, pocházela z privilegované rodiny, ale finanční svoboda pro ni byla hozenou rukavicí. Dnes ráno by ji snad mohla konečně zvednout. Nebude ji to stát nic víc než trochu hrdosti.

Informace, že August Cates má v plánu co nejrychleji ze Svaté Heleny odjet, neměla vůbec nic společného s její náhlou potřebou také spálit všechny mosty. Lautre nic! Ten obrovský neschopný kašpar se svým rozhodnutím neměl na přesměrování jejího života žádný vliv. Proč se jí teda tak děsně svírá žaludek? Začala to pociťovat od chvíle, kdy včera přistoupil ke stolu porotců a předal jim k ohodnocení své víno. Ten chlap měl v sobě zahořklosti snad ještě víc než jeho víno octové pachuti, ale vždycky mu v očích svítil takový... mírný výraz. Uvolněný, jako by všechno pozoroval s nadhledem, jako by chtěl tím výrazem říct: *Už jsem viděl ledacos. Zvládnou cokoli.*

Jenže ten výraz včera v jeho očích chyběl.

Natalii neskutečně zaskočilo, jak strašně ji to vzalo.

Vypadal totiž odevzdaně. Poraženecky. Zavřel krám.

Při fénování vlasů před zamlženým zrcadlem v koupelně si teď mohla namlouvat, že její stažený žaludek vůbec nemá velikost třesinky. Kam August půjde? Co teď bude dělat, když výrobu vína pověsil na hřebík a nehodlá v ní pokračovat?

Kdo vlastně je August Gates?

Kdesi v hloubi duše – ale k tomu by se nikdy v životě nepřiznala – se ptala sama sebe, jestli se to vůbec někdy dozví. Ve slabé chvilce. Nebo náhodou.

Že by se na to těšila?

Natalie vypnula fén, naposled si pročísla dlouhé černé vlasy a vyšla ven z koupelny. Zamířila ke skříni. Vytáhla z ní černé úpletové šaty bez rukávů a kožené baleríny a outfit doplnila jemným tahem rtěnky tělové barvy a zlatými náušnicemi. Když byla hotová, vyhlédla z okna pokoje a všimla si, že se v matčině domě svítí. Zhluboka se nadechla a bojovala s nervozitou.

Nemůže se stát nic horšího, než že Corinne její žádost odmítne, opakovala si Natalie cestou po pěšince podél voňavého vinohradu. Slunce ještě nevyšlo, ale hora Svatá Helena už začínala mít nepatrný zlatavý nádech. Natalie téměř cítila, jak se hrozny probouzejí a obracejí se k příslibu tepla shůry. Na jednu stranu tohle místo opravdu milovala. Jinak to ani nešlo. Ta vůně úrodné půdy, tradice, kouzelná a dlouhá cesta k lahodnému moku... Před mnoha tisíci lety nějací příčinliví lidé – patrně z nudy – zakopali nádoby se šťávou z hroznů na zimu do země, a tak objevili víno, čímž potvrdili Nataliinu teorii, že *kde je vůle se opít, tam je přece cesta, no ne?*

Pod schody vedoucími na vstupní verandu matčina domu se zarázila. Vnímala, jak z domu jejího dětství číší starosvětský půvab.

Pod každým oknem byl rozkvetlý truhlík, houpací křesílka na verandě přímo zvala k uvolněnému posezení a z malého vodopádu u bazénu slyšela šplouchání vody, které se ozývalo od přední strany domu, přestože bazén byl vzadu. Všichni návštěvníci vinného sklepa nad nádherou této velkolepé vinařské usedlosti pokaždé vzdychali úžasem. Neskutečné místo. Ona však přilnula víc k domku pro hosty než k hlavnímu domu, kde žila od narození až do maturity. A momentálně byl pro ni rodný dům ztělesněním překážky, která jí stála v cestě.

Vzápětí už ťukala na dveře a zevnitř uslyšela blížící se kroky. Všimla si, že kukátko ztmavlo, cvakl zámek – a v tu chvíli se objevila Corinne.

„No teda... To jako fakt?“ vydechla Natalie a prohlížela si svou krásnou matku od hlavy k patě, od dokonale hladkých vlasů se skvělým tmavě stříbřitým odstínem až po vznosné držení těla. Dokonce i vrásky na ní působily uměleckým dojmem, jako by je měla na obličejích jen proto, že jim dala svolení je ozdobit. „Ty už jsi dokonale oblečená a upravená? V pět ráno?“

„Totéž bych mohla říct o tobě,“ konstatovala Corinne pohotově.

„To jo,“ odkývala jí to Natalie a bez pozvání vklouzla dovnitř. „Ale u mě je to výjimka. Máš vůbec něco jako župan?“

„Tos sem přišla jen proto, abys se mnou probírala noční úbor?“

„Ne. Dovolíš?“

Corinne pečlivě zavřela dveře a zamkla. „Jistěže mám župan. Za obvyklých okolností bych v něm chodila minimálně do sedmi, ale dnes ráno mám on-line schůzku.“ Matka poněkud netypicky na okamžik roztáhla koutky, ale rychle úsměv zamaskovala. „Tvůj bratr vyjednal dobrý obchod. Zařídil, abychom se stali oficiálními dodavateli vína pro řadu oblíbených míst na kalifornském pobřeží, kde se konají svatby. Rodinné firmě tím opravdu dost pomáhá.“

„Jo, jistě.“ Natalie byla na bratra upřímně hrdá. On se koneckonců od domova odpoutal a vrátil se v mnohem lepší finanční formě. Natalie zároveň vnímala, jak jí hrudník svírá jistá závist. Bože, jak strašně toužila, aby někdo aspoň jednou jedinkrát mluvil i o ní tak, jak Corinne teď o Julianovi! Aby jí někdo dal aspoň jednou pocítit, že je pro něj životně důležitá. Aby jí někdo uměl ocenit. Aby jí dal najevo, že ji potřebuje a také po ní touží. „Jemu je těžké něco odepřít, když nasadí ten svůj přísný učitelský tón. Každý si hned připadá jako školáček.“

„Ať to dělá jakkoli, zabírá to.“ Corinne narovнала ramena a pokračovala dál do vstupní haly. Dala Natalii přednost, aby vešla jako první do velkého obývacího pokoje napravo, z něhož byl úchvatný výhled na rozlehlé vinice a hory v dáli. Posadily se každá na jeden konec tvrdé pohovky, která tady stála od Nataliina dětství a téměř nikdy se nepoužívala. Vosovi se nikdy jako rodina *nescházeli*.

Byli pořád v pohybu.

Natalie se obrátila ke Corinne a jako poslušná školačka si položila obě ruce na kolena. „Mami...“ Pokud se ve svém prvním životním období ve finančním sektoru něco naučila, tak to byla řeč těla – žádáme-li o peníze, díváme se dotyčným přímo do očí. Přesně to právě udělala. „Určitě budeš souhlasit, že je nejvyšší čas, abych se vrátila do New Yorku. Jsem v kontaktu s Claudií, analytičkou, která pro mě dřív pracovala. Dohodly jsme se, že budeme spolupracovat v mé nové firmě. Bude malá, spíše butiková, ale obě máme dost kontaktů, abychom zajistily stálý růst. Když se nám podaří udělat pár chytrých kroků...“

„Páni...“ Corinne si položila palec pod bradu a ukazováček směrem k uchu, takže si orámovala půl obličeje. „Mezi ochutnávkami vína jsi zjevně zvládla vyřídit i pár důležitých telefonátů. O tom jsem neměla ani tušení.“

Prásk! Přesně na solar.

Tak jo.

Natalie podobnou reakci koneckonců čekala a byla na ni připravená. *Prostě pokračuj.*

Zachovávala klidný výraz a pokoušela se zklidnit zrychlený tep. Proč dokázala dělat obchody za milion dolarů, aniž se jí rozbušilo srdce, ale pak jí stačila jediná ironická poznámka z matčiniých úst, a už měla pocit, že visí z římsy mrakodrapu, drží se jen za malíček a pod šaty jí po celém těle naskakuje husí kůže?

Rodiče. *Panečku*, rodiče dokážou svá dítka pořádně rozhodit.

„Jo, párkrát jsme si volaly,“ odpověděla klidně Natalie. Svě úlety na ochutnávkách vín nepopírala, protože se jich prostě dopouštěla. „Claudia momentálně pracuje na tom, abychom nalákaly nějakého investora, ale než nám někdo trochu příčetný svěří nějaké peníze, budeme si muset zaregistrovat novou firmu. Nové oficiální jméno. Potřebujeme kancelář a nějaké prostředky na investice, aspoň malé.“ Pokoušela se trochu kamuflovat hluboký nádech, jímž si dodávala odvalu. „A co tím vším chci říct? Zkrátka potřebuju kapitál.“

Matka nehnula ani brvou. Natalie sice podobnou reakci čekala, ale stejně to pálilo jako čert, přestože obě dobře věděly, že k podobnému rozhovoru dřív nebo později dojde.

„*Nějaké peníze sis jistě našetřila,*“ řekla Corinne, jako když másla ukrajuje, a elegantně nadzvedla obočí stejného tmavě stříbřitého odstínu jako vlasy. „Bylas partnerkou v nesmírně lukrativním investičním fondu.“

„Jo, to máš pravdu. Bohužel je třeba zachovat si jistý životní styl, aby lidé finančníkům důvěřovali a své peníze jim svěřili.“

„To je zvláštní způsob, jak říct, že sis žila nad poměry.“

„Možná. Jo.“ Proboha, musí se za každou cenu ovládnout. Bylo to obtížnější, než si myslela. Corinne nastoupila do tohoto rozhovoru

připravená, s nabitými zbraněmi a dostatkem střeliva. „Luxus je však nezbytný. Večírky a značkové oblečení, exotické dovolené a vybrané golfové turnaje s klienty. Měli jsme s Morrisonem byt na Park Avenue. Navíc jsme složili nevratnou zálohu podniku, v němž jsme chtěli uspořádat naši velkolepou svatbu.“

Au, to zabořelo.

Muž, který tvrdil, že ji miluje, ji odkopl. Offloadoval ji jako nechtěné akcie.

Jenže z nějakého důvodu se jí v hlavě nevynořil Morrisonův obličej. Ó ne! Místo něj v duchu viděla Augusta. Vrtalo jí hlavou, co by asi řekl šestimístné záloze na svatbu v luxusním podniku Tribeca Rooftop s panoramatickým výhledem na Manhattan. Mezi svatebními hosty by se teda vyjímal! Patrně by dorazil v džínách, kšiltovce a tom šedém vybledlém mariňáckém tričku. A kdyby se soutěžilo v páce, rozhodně by jejího bývalého rozdrtil na prach. Proč se při té představě hned cítila líp a dodalo jí to v tomhle rozhovoru trochu odvahy?

„Vlastně jo, nějaké peníze mám. Kdybych v New Yorku nechtěla podnikat, mohla bych si tam dovolit vlastní byt a pohodlný život na několik měsíců. Ale tohle já nechci.“ Najednou se jí do krve vyplavil adrenalin. Skvělé. Líp se jí mluvilo. To už dlouho nezažila. Zatímco nad četnými sklenkami vína oplakávala ztrátu všeho, oč usilovala, čirou náhodou si také poněkud otupila i své ambice. A právě teď se jí zase vrátily. Znovu byla ženou, která se dokázala ze své prosklené kanceláře dívat na řady analytiků a poručit jim, aby své konkurenty schroustali k snídani. „Chci se vrátit v plné parádě. Ráda bych, aby si mí bývalí kolegové uvědomili, jakou udělali chybu...“

„Chceš jim to takříkajíc omlátit o hubu,“ přispěchala Corinne s jadrným přirovnáním.

„Možná trochu,“ připustila Natalie. „Asi jsem udělala obrovskou chybu, ale vím, že kdyby ten špatný call udělal Morrison Talbot, jemu by to prošlo. Potrestali by ho nanejvýš tak, že by ho za riskantní obchod nepovýšili. Jenže partneři si za mými zády svolali meeting a odhlasovali si, že obětují mě. A ruku pro to zvedl i můj snoubenec.“ Zavřela oči, aby si přehrála vzpomínku na to, jak ji to zasáhlo. Ta zrada. „Na mém místě by ses taky chtěla vrátit a dokázat jim, že za něco stojíš, mami.“

Corinne na ni upřela pohled a chvíli mlčela. Nakonec přikývla. „Možná.“

Natalie vydechla.

„Bohužel nemám peníze, abych ti mohla půjčit,“ pokračovala Corinne a obličej jí maličko zrudl. „Jak jistě víš, vinařství je pořád prodělečné. S nečekanou pomocí od tvého bratra se z toho snad nějak vyhrabeme, ale potrvá celá léta, než přestaneme být v červených číslech. Já mám jenom tento dům, Natalie.“

„A co můj svěrenský fond?“ zeptala se Natalie pevným hlasem a konečně s tímto bolavým tématem vyrukovala otevřeně. „Žádám o jeho uvolnění.“

„Páni, jak se ty časy mění!“ rozesmála se Corinne. „Cos nám to tvrdila na hostině po promoci na Cornellově univerzitě? Že si od nás nikdy za žádnou cenu nevezmeš ani pětník!“

„Mami, teď je mi třicet. Prosím tě, neotloukej mi o hlavu něco, co jsem řekla ve dvaadvaceti.“

Corinne si povzddechla a znovu složila ruce v klíně. „Natalie, podmínky uvolnění svěrenského fondu přece dobře znáš. Ano, tvůj otec možná jezdí v Itálii rychlými auty a střídá ženské o polovinu mladší, protože ho asi chytá druhá míza, ale podmínky uvolnění tvého fondu stanovoval on, tudíž je banka musí ctít. Změnit by je mohl zase jedině on.“

Natalie vyskočila. „Podmínky jsou ale předpotopní! Jak to může být vůbec v tomhle století možné? Musí existovat něco, co bys mohla dělat ty!“

Matka jen vydechla. „Přirozeně s tebou souhlasím, ale jakoukoli změnu by skutečně musel podepsat otec.“

„Já se před tím člověkem nemíním plazit. To ani náhodou. Vždyť vím, co ti před čtyřmi lety provedl! Po tom požáru tě chladnokrevně opustil a veškeré následky jsi musela řešit sama.“

Corinne zabloudila pohledem k vinohradu, který postupně zalévala sluneční záře. „Netušila jsem, že tě to tak zasáhlo.“

„Ale jistěže mě to zasáhlo! Navíc, to *tys* mě požádala, ať odejdu do New Yorku.“

„Ale prosím tebe! Tehdy ses snad ani nemohla vyjádřit jasněji! Jednoznačně ses nechala slyšet, že se chceš vrátit do toho šíleného pracovního koloběhu v posvátném New Yorku a honit se za penězi a kariérou,“ ucedila pohrdavě matka.

Každá si na období po požáru zjevně vzpomínala diametrálně odlišně. Natalie se nechtěla vracet k detailům, co kdo chtěl nebo nechtěl, než odjela poprvé ze Svaté Heleny za prací do New Yorku. Teď by to ničemu nepomohlo. „Budeme to muset rozporovat. Na tom se shodneme.“

Corinne vypadala, že chce něco namítnout a konflikt ještě vyostřit, ale viditelně změnila kurz. „Mám svázané ruce, Natalie. Podmínky vyplacení fondu jsou stanovené jednoznačně. Příjemce prostředků musí být zaměstnaný, tedy výdělečně činný, *plus* ženatý, v tvém případě vdaná. Jinak banka finance neuvolní. Uvědomuju si, že to zní archaicky, jako z dob románů Jane Austenové a ne ze současné Kalifornie, ale tvůj otec je starosvětský Ital. Ještě sňatek jeho rodičů byl předem smluvený. Tradice je pro něj posvátná.“

„Je to sexistické.“

„Za normálních okolností bych souhlasila, ale podmínky vyplacení Julianova fondu jsou stejné. Když otec sepisoval pro banku tenhle dokument, měl velké plány. Představoval si tebe i Juliana, jak máte šťastné rodiny a přebíráte vinařství. Všude se batolí vnoučata. Rodina slaví úspěch.“ Nepřítomně mávla rukou. „Když jste oba odešli a ani jeden jste o rodinný podnik nejevili zájem, něco se v něm zlomilo. Ten požár byl poslední kapka. Chápej, nechci ho omlouvat, jen ti nabízím jiný úhel pohledu.“

Natalie se znovu posadila na pohovku a probodávala matku očima. „Prosím... přece s tím musí jít něco udělat. Nemůžu tady zůstat věčně.“

„To mě tedy mrzí, že ti připadá pobyt doma, kdes vyrostla, jako vyhnanství.“

„Tak si zkus, jaké to je, když tě každé ráno budí vzdechy a vrzající postel, být se Julian a Hallie pokoušejí být při sexu co nejvíc potichu. Chodbou se to bohužel dost rozléhá.“

„Ježíšikriste...“

„Jo, navíc když si ti dva myslí, že nejsem doma, rozléhá se to z jejich pokoje ještě víc.“

Corrine odevzdaně obrátila oči v sloup a vstala. Přistoupila k oknu. „Otcův spěšný odchod vůbec nijak nenalomil loajalitu jeho místních přátel a společníků. Ujišťuju tě, že mluvím pravdu. Bylo by chybou myslet si opak. Pořád k němu vzhlížejí, postavili si ho na piedestal. Všichni. Včetně Ingrama Meyera.“

„Koho?“

„Ingrama Meyera, otcova dávného přítele. Má na starosti úvěry a půjčky v bance Credit Union ve Svaté Heleně, ale co je důležitější, je tvým i Julianovým svěřenským správcem. To on má pod palcem vaše fondy a věř mi, zrovna on dodrží otcovy podmínky do puntíku.“

Natalii spadla čelist. „Cože? Nějaký chlap, o kterém jsem v životě neslyšela, natož abych ho znala, rozhoduje o mé budoucnosti?“

„Je mi to líto, Natalie. Chci tím říct, že nemůžu dělat vůbec nic. Jedině přesvědčit otce, aby ty podmínky změnil.“

„To po tobě nemůžu chtít.“ Natalie si povzddechla. „Hlavně s ohledem na to, jak odsud odešel.“

Corinne se odmlčela a pak kývla. „Děkuju.“

Šmytec. Konec všech debat. Co dodat? Natalie byla momentálně vskutku na míle daleko od pořádného zaměstnání zajišťujícího živobytí. A od sňatku ještě dál. Další vítězství patriarchy. Bude se muset vrátit do New Yorku se staženým ocasem a žebrot o nějakou bezvýznamnou funkci v některé z konkurenčních firem. Pořádně si vychutnají její ponížení a ona... se bude jen snažit snášet to s úsměvem. Dát do kupy dost peněz, aby si mohla založit vlastní firmu, bude trvat minimálně deset let, ale budiž. Půjde do toho. Postará se o sebe sama.

„Fajn.“ Natalie rezignovaně vstala, cítila se naprosto vyčerpaná, klepala se jí kolena, ale uhladila si šaty a s matkou se mile rozloučila. „Tak hodně štěstí. Ať ti ta on-line obchodní schůzka dobře dopadne.“

Corinne už nic nedodala. Natalie za sebou po odchodu z domu zavřela dveře a po schodech ze vstupní verandy kráčela se vztyčenou hlavou. Dnes dopoledne zajede do městečka, navštíví kadeřnictví a nechá si obarvit vlasy a udělat manikúru. To je to nejmenší, co může udělat. Ať po přistání v New Yorku vypadá aspoň k světu, no ne?

Jenže na zpáteční cestě z této příjemné zkrášlovací návštěvy městečka se všechno změnilo. Sice si nechala udělat supermoderní zesvětlení vlasů zvané *balayage*, ale jako by rovnýma nohama spadla přímo do nějaké hororové dětské pohádky, kde figurovala kočka, krysa... a jeden mariňák...

Kapitola 3

Měl ty domovní dveře zavřít.

Teď ta zatracená kočka zdrhla. Vyřítla se ze svého pelíšku na protest proti tomu, že se začal pomalu balit. Vlastně ani to ne. Jen ze skříně vytáhl kufr a na posteli ho otevřel. Kočka ho očichala, vlezla si dovnitř a párkrát se v něm prošla dokola a pak se vyplížila do kuchyně. August dospěl k závěru, že jeho balicí aktivity jsou kočce šumafuk, ale zapomněl na základní kočičí pravidlo.

Pro kočky znamenala jakákoli změna útok. A potom se rafinovaně mstily.

Teď to má. Kluše po pěšině mezi svým katastrofickým vinařstvím a silnicí a volá na hluchou kočku. Jak k tomu mohlo dojít?

Jeho kočka jménem Menace, tedy Hrozba, z domu *nikdy* nevycházela. Poté, co se jednoho dne prostě zničehonic ukázala a přijala ho za svého nového páníčka, se jí snažil dva týdny všemožnými triky dostat zpátky ven. Teď věděl, že by stačilo, kdyby tenkrát začal balit.

„Menace!“ hřímal a přikládal si dlaně k ústům, aby se to rozléhalo. Třeba uslyší vibrace jeho hlasu ve vzduchu. „Myslíš si, že kvůli tomu, že balím, tě tady nechám? Musím ti připomínat, že jsem minulý týden utratil *osm set* dolarů za veterináře? Sáhнул jsem pořádně hluboko do kapsy. Ani jsem netušil, že kočky můžou mít zánět dásní.“

Ticho.

Jak jinak.

Jeho pochybná společnost občas mňoukala, ale obvykle se to stávalo v noci a bez zjevného důvodu. Nebo on ho alespoň nikdy nezjistil. Vždycky se považoval spíš za milovníka psů. Ne, on *byl* milovník psů. Jen si oblíbil tuhle *jednu* kočku.

Co teď?

Najednou kus před sebou zahlédl nedaleko silnice nějaký zrzávý záblesk. *Tamhle je!*

August přešel z klusu do běhu a začínal být trochu nervózní, když si uvědomil, jak blízko silnice jsou. A jakmile zaslechl vzdálené vrčení blížícího se auta, zrychlil do sprintu, až se mu po zádech řinul pot.

„Menace!“ vyštěkl a proklínal se, že s sebou nevezl kufr. Před pár měsíci jí přesunul kočičí záchod se stelivem dolů do prádelny a ona tři dny nežrala! Evidentně se z toho nepoučil. Psi se nechovají takhle nesmyslně, ale on holt psa neměl. Jen hluchou kočku, které hrozilo, že ji přejede auto. Pohybovala se příliš rychle a on neměl šanci stihnout to k silnici včas. Snad ji řidič zahlédne a zpomalí... Menace přece byla zrzavá, spíš oranžová jako pomeranč, prokristapána!

August zaslechl skřípot brzd a hrklo v něm. Vzápětí prolétl mezi stromy a přiřítit se k silnici...

A tam spatřil svou náladovou kočičku, jak leží na boku a nevzrušeně se myje jazýčkem jen pár centimetrů od předního nárazníku modrého hatchbacku. Naprosto ji nezajímalo, jak blízko byla smrti. Prostě zase další den, kdy měla namále, ale díky roztomilému růžovému čumáčku a tlapičkám jí to prošlo. Neuvěřitelné.

August už vkročil na silnici, aby kočku zvedl a poděkoval řidiči, jak byl neskutečně pozorný, ale najednou se zarazil, protože zaslechl tlumený výkřik.

Natalie?

Takový zvuk z jejích úst ještě nikdy neslyšel – tedy alespoň ne v reálu, v jeho snech to bylo něco jiného. Augustovi okamžitě došlo, že to auto řídí ona. A jeho tělo se přepnul do pohotovostního režimu. Přesně takového, jaký zažil v noci po dlouhém převalování z boku na bok, kdy se proklínal, že nedokáže přestat myslet na tuhle ženu, kterou vůbec neměl rád, ale zároveň mu ani nedokázala být lhostejná, což bylo v podivném protikladu a bránilo mu to v původním rozhodnutí ze Svaté Heleny odjet a nechat Natalii za sebou v minulosti. Nečekal, že ji znovu uvidí, ale báb, najednou je to tady.

Zvedla totiž kočku do náruče a přitiskla si ji k hrudi, broukala jí do ouška nekonečné omluvy, mazlila se s ní a drbala ji pod krkem. Když to naprosto zmateně sledoval, kočka se v Nataliině náruči převalila na záda a podívala se mu z této polohy vzhůru nohama přímo do očí. Svým bezvýrazným pohledem mu jednoznačně sdělovala, že pokud si on ještě jednou dovolí jediný špatný pohyb, například když si začne čistit zuby v neobvyklou denní dobu, ona si to vyřeší po svém.

Měl by se Natalii ukázat, aby věděla, že je tu. Hned.

Nicméně by neškodilo vychutnat si těch pár vteřin, dokud o něm neví, a obdivovat ji zezadu. Kruci, to dělal zatraceně rád. Nesmírně rád sledoval ty nohy, hlavně v šatech, které na sobě dnes měla. Špičaté lodičky s podpatkem vysokým tak akorát jí skvostně vytvarovaly lýtka. Bože na nebesích, z těch dokonalých nohou bude bláznit do konce života. I na smrtelné posteli bude nejvíc litovat, že prošvihl příležitost, aby si vychutnal její stehna pevně přilepená ke svým bokům. Tedy nejdříve by je měla široce roztažená, jak už by se blížila vrcholu, a pak by ho jimi znovu pevně sevřela na velkolepé finále.

„Chudinko malá,“ vrněla Natalie na kočku a chovala ji jako nemluvně. „Nechtěla jsem tě vyděsit. Kde máš páníčka?“ ptala se jí.

„Přímo tady, princezno!“ zvolal August. Natalie se prudce otočila a on zalapal po dechu. *Do háje...* Vždycky vypadala sexy jako hrom, ale dnes v sobě měla ještě cosi výjimečného. „Máš na očích nějaký černý sračky.“

Celé její tělo při pohledu na něj trochu splasklo. Zosobněná podrážděnost. „To jsou linky, ty burane.“

„Proč si tam toho tolik patláš?“

Cukla ramenem nahoru a zase dolů. „Třeba jsem šla na rande.“

Vmžiku ucítil prudkou bolest, jak se mu sevřel žaludek. „S kým?“ vymáčkl ze sebe.

Kristepane, byl naprosto alergický na sebemenší náznak, že by mohla jít na rande. Snad ještě alergičtější než na... všechno. Natalie si přece nemůže chodit mýrnix týrnix na rande, s kým chce, jen kvůli takové maličkosti, že nechodí s *ním*. Vždyť je to úplně normální, no ne?

Houpala kočku v náručí, jako by snad chtěla to zvíře ukolébat, aby usnulo. „S nikým jsem nebyla,“ zabručela. „Šla jsem si koupit podkladovou bázi pod make-up a skončila u kosmetičky, která na mě prováděla proměnu.“

Podářilo se mu zamaskovat vlnu úlevy. „No jo, vyčmouchala tvou bezednou kreditku.“

Zářivě se usmála. „Neměl bys pobíhat někde s kyjem a lovit ty velké chlupaté slony nebo něco podobného?“

August se ušklíbl. „Měl bych *balit*, ale zdrhla mi kočka.“

Natalie přešlápla z nohy na nohu a pro změnu vystrčila krásně tvarovaný bok. „Chceš mi nakecat, že tohle je tvoje kočka? Tvůj domácí *mazlíček*?“

„Spíš naopak. To já jsem *její* mazlíček.“

Pořádně si kočku prohlédla, zvedla ji a pak se na ni podívala zblízka. „Proč nemá obojek?“

„Hele, nemám páru, jestli kočky snesou na krku obojek, ale tahle hrozba jménem Menace,“ píchl prstem do vzduchu a ukázal na zvíře, „ta k nim rozhodně nepatří. Patrně by nějakou hodinku předstírala, že jí to nevadí, a pak bych jednoho dne poránu našel na zrcadle v koupelně krví napsanou výhrůžku smrti podepsanou otiskem kočičí pracky.“

Skutečně Natalie nepatrně zvedla koutky, nebo to bylo jen jeho zbožné přání?

Protože se musí uznat, že ta ženská má fantastický úsměv. Hodně si ho užil i velmi zblízka. *Vychutnal* si ho. Od toho večera už uplynuly měsíce a vědomí, že ho nikdy neochutná, mu život rozhodně neulehčovalo. Přinejmenším pokud by na ni neustále narážel ve Svaté Heleně. Měl pro Natalii tak obrovskou slabost, že by to mohl být jeho konec. Jeho penis se zase dostal ke slovu a momentálně mu hatil odjezd. *Měl by* přece balit, vyrazit na cestu, vzhůru do zapomnění, hlavně neuvažovat o tom, co by se bývalo mohlo stát, kdyby byl býval o něco menší pitomec. Nebo kdyby snad Natalie nebyla tak rozmazlený fracek.

„Ojoj, tys hlavně chtěla utéct z toho smradu po prdech a zvětralém pivu, že, maličká?“ vrněla Natalie na kočku a pořádně se do toho šišlání opírala.

„Pokud se snad snažíš proti mně poštvat mou vlastní kočku, tak tě můžu ujistit, že dílo je dávno dokonáno.“

„Cože? Ona tě nesnáší?“ Natalie se na chvilku zatvářila překvapeně, ale rychle vzala zpátečku. „Teda... Jasně. Nesnáší tě. Čemu se divím.“

„Je dost náladová. Nikdy nevím, co jí přelítne přes čumák.“

„Co ji naštvalo tentokrát?“

Proč tak zaváhal, než odpověděl? Neměl páru. „Balení. Vytáhl jsem si kufr, a ona hned vyrazila na sebevražednou misi.“

Zdalo se, že Natalii ztuhly rysy. Zřejmě sváděla vnitřní boj, aby ho zase neosočovala, že od všeho utíká. „Aha.“ Pár vteřin se nic nedělo, ale potom k němu vykročila s jasným úmyslem mu kočku předat. „Jistě. V žádném případě bych tě nechtěla zdržovat a odalovat tvůj odchod z Napa Valley, k němuž mělo dojít už dávno. Jen se hezky vrať k balení.“

August nasadil ironický úsměv. „Nemůžu se dočkat, až odsud vypadnu.“

„Bohové vína tento den radostně oslaví.“

„O tom musíš něco vědět, vždyť to jsou tví rodiče.“

„Tumáš... Nejsou bohové vína.“ Natalie mu do natažených rukou podávala kočku, ale ta se nedala a zařala dráčky do černého úpletu jejích šatů. Natalie se ji pokusila předat podruhé. Opět neúspěšně. Menace se nemínila pustit. „No tedy! Nechci jí poranit dráčky.“

Prohrábl si vlasy. „Ona mě trestá.“

„Dává najevo své sympatie k osobě, která ti je nejmíň sympatická. Začínám věřit, žeš ohledně ďábelské povahy své kočky jménem Hrozba ani v nejmenším nepřeháněl.“

Natalie Vosová rozhodně nepatřila k lidem, kteří mu byli kdovíjak sympatičtí, ale to si nechával pro sebe. Teď tu ale při tak blízkém kontaktu úplně zapomněl, co proti ní vlastně má. Opájel se její nádhernou kouřově květinovou vůní a zřejmě mu to vlezlo na mozek. Hlavou mu vrtalo, co by proboha někomu mohlo připadat nesympatické na téhle nádherné jemné ženě, která byla navíc o tolik menší než on, až si začínal připadat jako obr. Jenže ona najednou vyhrkla: „Nechceš mi pomoci? Nebo tady budeš stát jak neandrtálec, co ani nezvedne od země své chlupaté pracky?“

„Nesmírně se omlouvám, princezničko. Jsi zvyklá na lidi kolem sebe štekát. Všichni přece existují jen proto, aby ti mohli sloužit!“

„Kristepane, už *zmlkni*, Auguste. Dneska toho nech.“

Najednou ho sevřely obavy a už ho nepustily. „Proč? Co se dneska přihodilo?“

Než stačila odpovědět, objevilo se auto a prudce objelo Nataliin vůz, který pořád stál s běžícím motorem v pruhu vedoucím k vinohradu rodiny Vosových. Menace pochopitelně neslyšela, že k nim něco jede, takže když koutkem oka zachytila nečekaný pohyb, vylekala se a zařala své dráčky Natalii do hrudi o to víc.

Natalie vykřikla bolestí.

Augusta se zmocnila panika. Obrovská. Srovnatelná s pocity, které míval v armádě v bojové akci. Srdce cítil až v krku, nemohl ani polykat.

„Ježíši, princezno. V klidu.“ Nedokázal snad ovládat ani vlastní ruce, snažil se uchopit kočičí tlapky a odtrhnout je od ní, ale nějak se stalo, že to jen zhoršoval. „Já jsem spíš na psy. Nevím, co si s tímhle počít.“

„Uklidni ji,“ vydechla Natalie, když kočka zaryla dráčky ještě hlouběji. „Musíš ji chlácholit.“

„Jenže ona moc neslyší. A drbat se nechá opravdu výhradně podle toho, jestli na to má náladu. Někdy se jí to líbí, ale někdy se hned rozdivočí. Nechci ji ještě víc rozdráždit.“

„No počkej, ty si to snad užíváš!“

„Já si to rozhodně *neužívám*, Natalie.“ Už nedokázal snášet pohled na kočičí drápy zarývající se do Nataliina těla, a tak od ní kočku odtrhl. Bohužel přitom utrpěly šaty – a díra v nich odhalila několik krvácejících škrábanců pod Nataliinou klíční kostí. „Kristepane.“

Podívala se na škrábance a trochu se bolestivě zašklebila. „To je dobrý.“

„Není to dobrý.“ Rozběhl se k jejímu autu a pokaždé, když mrkl, se mu ty krvavé škrábance objevily před očima. „Počkej tady.“

„Neporoučej mi.“

August si jejich námitek nevšímal, otevřel dveře Nataliina auta s vrčící – ano, vrčící – kočkou zaklíněnou pod jednou paží. Nacpal se za volant, spíš tedy vklínil, vzhledem k rozdílu v jeho a Nataliině výšce i váze, sedadlo si musel posunout dozadu. Motor běžel, takže se rozjel a odstavil auto na krajnici. Marně se přitom snažil nevnímat uvnitř auta vůni jeho majitelky. Co to má v těch nákupních taškách? Obsah byl zabalený do hedvábného papíru, což znamenalo, že to musí být něco extra. No jistě.

Jenže proč má tedy to úplně nejobyčejnější auto, které se nabízí v půjčovnách?

Copak si nemohla dovolit mercedes nebo něco stejně luxusního, jako patrně bylo v těch taškách?

Přesvědčoval se, že si musí hledět svého a soustředit se na vytyčený úkol. Vytáhl tedy klíčky ze zapalování, naposledy se nadechl její vůně a vystoupil.

„Co to vyvádíš?“ vztekala se Natalie s rukama založenýma na hrudi, aby si zakryla díru na šatech. „Potřebuju jet domů.“

„Ale nejdřív ti musím ošetřit ty škrábance.“ Prošel kolem ní se syčící kočkou pod paží. „Jdeme.“

„Ani omylem. Vrať mi klíčky.“

„Zapomeň.“

„Ty si snad myslíš, že s tebou půjdu přes les k tobě domů? Sama s chlapem, který by mě bez mrknutí oka prohlásil za čarodějnici a nechal upálit?“

Tím Augusta zarazila. Zamračil se a obrátil se k Natalii, která pořád váhala u pěšinky. „Ty se snad bojíš být se mnou sama?“

Neodpověděla. A ani se nezdálo, že by odpověď vůbec znala.

Ať už měli mezi sebou cokoli, ať na sebe prskali ty nejjedovatější poznámky, Augustovi její momentální nerozhodnost nevyhovovala. „Natalie, pohled na ty tvoje škrábance mi fakt vůbec nedělá dobře. To bych se radši pustil na dráhu baletáka než na to koukat.“

Prudce zavřela pusy. Dalo by se snad říct, že sklapla. Několikrát zamrkala a konečně kolem něj proklouzla na pěšinu. „Nevěděla jsem, že milovníci koček v sobě mají takový smysl pro drama,“ zamumlala si pro sebe.

„Jenom když se jich něco dotkne,“ kontroval za jejími zády.

„Pardon. Tak to se tě radši dotýkat nebudu.“

„Zas tolik to hrotit nemusíš.“

Maličko se jí nadzvedla ramena. Smála se? Proč teď, když jí ani nevidí do tváře? „Mou jedinou nadějí je, že budeš umět ošetřovat rány líp než vyrábět víno.“

„Vzhledem k tomu, že jsem si sám dokázal své rány sešít v písečné bouři a bez umrtvení – nadto dvakrát –, si troufám tvrdit, že jsem dostatečně kvalifikovaný i na zalátání tvých škrábancečků od kočičích drápečků.“

Nijak nezareagoval, když najednou trošku zavrávoral, protože ho štvalo něco jiného. Strašně mu lezlo na nervy, že v očích téhle ženy je neschopný a k ničemu jen proto, že neví, jak se fermentují debilní hrozny. Už ho to unavovalo. Bylo pro něj tedy tak důležité, aby ho Natalie najednou brala jako schopného? Ne. Vždyť on odsud stejně hodlá odjet! A přesto si nemohl pomoci, aby netoužil po jejím uznání. Možná víc, než na co by měl právo.

Mlčky došli k domu. Byl malý, v kalifornském stylu, kromě kuchyňských a obývacích prostor měl ještě dva pokoje, střechu z červených tašek a uvnitř béžové stěny. Jeho dočasný domov se nacházel na okraji přilehlých pozemků a nedaleko stály dvě stodoly. Jednu využíval na ochutnávky svého vína, o něž však nebyl zájem,

druhou na jeho výrobu a uskladnění sudů. Jinak se všude kolem táhly nekonečné řady vinic s voňavými hrozny obracejícími se ke slunci. Pořád si pamatoval, jaký měl pocit, když sem vstoupil poprvé. V duchu slyšel Samův šepot, že to je dokonalé. A bylo. Překrásný kus půdy, přímo ráj na zemi, který by si neuměl představit ani v nejdivočejších snech, obzvláště za těch dlouhých dní v poušti. Jenže on holt nebyl stavěný na všechno, co obnášela výroba vína a správné zacházení s vinohradem.

Žena, která teď čekala, až ji vpustí do domu, to naopak uměla líp než kdokoli jiný.

Strčil klíč do zámku a v tu chvíli se setkali pohledem a ani jeden z nich neuhnul. Měl dojem, že mu srdce klesá do kalhot a je nepředstavitelně těžké. Takové by to bylo zvát si ji k sobě. Smět s ní být sám. Místní drbny by měly pré. August s Natalií by tímhle podělaným městem otráslí do základů.

„Jsem tady jen kvůli lékařskému ošetření,“ prohlásila preventivně a v hlase jí zaskřípal podezíravý tón.

„Je mi jasný, že ode mě nic jiného nechceš.“

„Bezva.“

„Ale na to, že sis přišla jen pro pitomou náplast, se mi teda zatraceně dlouho díváš na rty.“ Otevřel dveře dokořán. „Nic tím nemyslím, jen konstatuju.“